

Arrest

nr. 143 418 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 november 2014.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 februari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die verzoeker op 11 maart 2014 ter kennis werd gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, zoals in casu artikel 3 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van de materiele motiveringsplicht en het consequentiebeginsel. In een tweede middel voert hij wederom de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. In een derde en laatste middel stelt verzoeker dat er sprake is van een schending van *“de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 4 november 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 13 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 maart 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat de vraag om te worden gehoord niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie, zodat de argumentatie die de verzoekende partij in dit stuk heeft opgenomen uit de debatten moet worden geweerd. De verzoekende partij repliceert dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog steeds dreigt aangezien zij op 15 september 2014 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend, deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en zij hiertegen bij de Raad een beroep tot schorsing en*

nietigverklaring heeft ingediend. Indien de Raad dit beroep gegrond zou bevinden en de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van voormeld artikel 9ter zou vernietigen, is het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen ook het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen. Zij verwijst hierbij naar het arrest van de Raad van 23 oktober 2013 met nr. 112 609. De voorzitter wijst erop dat voormeld arrest een ongegronde en geen onontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreft. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat zij op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing onmogelijk kon weten dat de verzoekende partij later nog een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zou indienen.”

3.5. Verzoekers betoog inzake een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die ingediend werd na de bestreden beslissing, onontvankelijk verklaard wordt, dat volgens hem gegrond zal worden verklaard door de Raad, is hypothetisch van aard en toont geen schending aan van artikel 3 EVRM. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden in zijn stelling dat in voormelde hypothese het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer. Een vernietiging van een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft enkel als gevolg dat de aanvraag om verblijfsmachtiging terug openvalt. Het verandert niets aan de verblijfssituatie van verzoeker. Het arrest van de Raad van 23 oktober 2013 met nr. 112 609 betreft de vernietiging van een beslissing waarbij een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, waardoor de betrokken verzoekende partij terugviel op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging wat de afgifte van een attest van immatriculatie met zich meebrengt. Omdat de betrokken verzoekende partij daardoor terug beschikte over een verblijfsgrond in afwachting van een nieuwe beslissing over haar medische verblijfsaanvraag, besliste de Raad om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) uit het rechtsverkeer te halen. Dergelijke kwestie is geenszins vergelijkbaar met onderhavige zaak. Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 4 november 2014 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA